AFGØRELSER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2020/701

af 25. maj 2020

om makrofinansiel bistand til udvidelses- og naboskabspartnerlande i forbindelse med covid-19-pandemien

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 212, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([1]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Covid-19-pandemien har meget skadelige virkninger for den økonomiske og finansielle stabilitet i udvidelses- og naboskabsregionen. Partnerlande står i øjeblikket over for en svag og hurtigt forværrende betalingsbalance og finanspolitisk situation, hvor økonomien bevæger sig mod recession. Det er vigtigt for Unionen at tage hurtige og beslutsomme skridt til støtte for disse økonomier. Denne afgørelse dækker derfor ti partnerlande: Republikken Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kosovo *, Montenegro, Republikken Nordmakedonien i udvidelsesregionen, Georgien, Republikken Moldova og Ukraine i det østlige naboskab og Det Hashemitiske Kongerige Jordan og Republikken Tunesien i det sydlige naboskab (»partnerlandene«).

(2) Bistandens hastende karakter hænger sammen med partnerlandenes øjeblikkelige behov for midler ud over dem, de vil modtage gennem andre EU-instrumenter og fra internationale finansielle institutioner, medlemsstater og andre bilaterale donorer. Det er nødvendigt med henblik på at give partnerlandenes myndigheder et kortsigtet politisk råderum til at gennemføre foranstaltninger til at modvirke de økonomiske følger af covid-19-pandemien.

(3) Hvert partnerlands myndigheder og Den Internationale Valutafond (IMF) er allerede nået til enighed om et program, som vil blive bakket op af en låneaftale med IMF, eller forventes snart at nå til enighed om et sådant program.

(4) Unionens makrofinansielle bistand bør være et ekstraordinært finansielt instrument til ubunden og uspecificeret betalingsbalancestøtte, som sigter mod at dække modtagerens umiddelbare behov for ekstern finansiering sammen med en ikkeforebyggende IMF-låneaftale, som indgår i et aftalt økonomisk reformprogram. I forbindelse med covid-19-pandemien bør Unionens makrofinansielle bistand også stå til rådighed for partnerlande, der tilgodeses af nødfinansiering fra IMF, der kan ydes uden forudgående foranstaltninger og/eller betingelser, såsom gennem instrumentet for hurtig finansiering (Rapid Financing Instrument). Denne bistand bør derfor være af kortere varighed og begrænses til to udbetalinger, og den bør understøtte gennemførelsen af et politisk program indeholdende et begrænset sæt af reformforanstaltninger.

([1]) Europa-Parlamentets holdning af 15.5.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.5.2020.

* Denne betegnelse indebærer ingen stillingtagen til Kosovos status, og den er i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1244 (1999) og Den Internationale Domstols udtalelse om Kosovos uafhængighedserklæring.

(5) Finansiel støtte fra Unionen til partnerlande er i overensstemmelse med Unionens udvidelses- og naboskabspolitik.

(6) Eftersom partnerlandene er enten tiltrædelses- eller førtiltrædelseslande eller er dækket af den europæiske naboskabspolitik, er de berettiget til at modtage Unionens makrofinansielle bistand.

(7) Eftersom den dramatiske stigning i partnerlandenes eksterne finansieringsbehov forventes at overstige de midler, der stilles til rådighed af IMF og andre multilaterale institutioner, anses Unionens makrofinansielle bistand til partnerlandene under de nuværende ekstraordinære omstændigheder for at være en hensigtsmæssig reaktion på deres anmodning om støtte til sikring af økonomisk stabilisering. Unionens makrofinansielle bistand vil støtte den økonomiske stabilisering, idet den udgør et supplement til midler, der stilles til rådighed under IMF's låneaftale.

(8) Unionens makrofinansielle bistand bør sigte mod at støtte genopretningen af en bæredygtig ekstern finansieringssituation for partnerlandene og derved støtte fornyet økonomisk og social udvikling.

(9) Størrelsen af Unionens makrofinansielle bistand er baseret på en foreløbig vurdering af hvert partnerlands resterende behov for ekstern finansiering og tager hensyn til landets evne til at finansiere sig selv med egne midler, navnlig med de internationale reserver, landet har til rådighed. Unionens makrofinansielle bistand bør supplere de programmer og de midler, der stilles til rådighed af IMF og Verdensbanken. Fastsættelsen af bistandsbeløbet tager også hensyn til behovet for at sikre en retfærdig byrdefordeling mellem Unionen og andre donorer samt den allerede eksisterende anvendelse af Unionens andre eksterne finansieringsinstrumenter og merværdien af Unionens samlede engagement.

(10) Kommissionen bør sikre, at Unionens makrofinansielle bistand juridisk og indholdsmæssigt er i overensstemmelse med de vigtigste principper og mål for og foranstaltninger, der træffes som led i, de forskellige eksterne aktioner og med andre af Unionens relevante politikker.

(11) Unionens makrofinansielle bistand bør understøtte Unionens udenrigspolitik vedrørende partnerlandene. Kommissionen og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) bør arbejde tæt sammen under hele den makrofinansielle bistandstransaktion med henblik på at koordinere og sikre sammenhæng i Unionens udenrigspolitik.

(12) Unionens makrofinansielle bistand bør understøtte partnerlandenes tilslutning til værdier, de har til fælles med Unionen, herunder demokrati, retsstat, god regeringsførelse, respekt for menneskerettighederne, bæredygtig udvikling og bekæmpelse af fattigdom, samt deres tilslutning til principperne om åben, regelbaseret og fair handel.

(13) Det bør være en forudsætning for tildeling af Unionens makrofinansielle bistand, at partnerlandene respekterer effektive demokratiske mekanismer, herunder et parlamentarisk flerpartisystem og retsstaten, samt sikrer respekt for menneskerettighederne. Derudover bør de specifikke målsætninger for Unionens makrofinansielle bistand styrke effektiviteten, gennemsigtigheden og ansvarligheden af de offentlige finansforvaltningssystemer i partnerlandene og fremme strukturreformer, der har til formål at støtte bæredygtig vækst og finanspolitisk konsolidering. Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten bør regelmæssigt føre kontrol med såvel opfyldelsen af forudsætningerne som opnåelsen af disse målsætninger.

(14) For at sikre, at Unionens finansielle interesser i forbindelse med denne makrofinansielle bistand beskyttes effektivt, bør partnerlandene træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at forebygge og bekæmpe svig, korruption og andre uregelmæssigheder i forbindelse med denne bistand. Derudover bør det fastsættes, at Kommissionen gennemfører kontrol, at Revisionsretten foretager revision, og at Den Europæiske Anklagemyndighed udøver sine beføjelser.

(15) Unionens makrofinansielle bistand stilles til rådighed, uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets beføjelser som budgetmyndighed.

(16) Størrelsen af den hensættelse, der kræves til den makrofinansielle bistand, bør være forenelig med budgetbevillingerne i den flerårige finansielle ramme.

(17) Unionens makrofinansielle bistand bør forvaltes af Kommissionen. For at sikre, at Europa-Parlamentet og Rådet er i stand til at følge gennemførelsen af denne afgørelse, bør Kommissionen regelmæssigt holde dem underrettet om udviklingen i forbindelse med denne bistand og forsyne dem med de relevante dokumenter.

(18) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne afgørelse bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([2]).

(19) Unionens makrofinansielle bistand bør ledsages af økonomisk-politiske betingelser, som fastsættes i et aftalememorandum (»MOU'et«). For at sikre ensartede gennemførelsesbetingelser samt af effektivitetshensyn, bør Kommissionen gives bemyndigelse til at forhandle om disse betingelser med partnerlandenes myndigheder under tilsyn af et udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011. I henhold til nævnte forordning bør rådgivningsproceduren som hovedregel finde anvendelse i alle tilfælde, medmindre andet er fastsat i nævnte forordning. I betragtning af den potentielt store betydning af bistand på mere end 90 mio. EUR er det hensigtsmæssigt, at undersøgelsesproceduren som angivet i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes for transaktioner over denne tærskel. I betragtning af størrelsen af Unionens finansielle makrofinansielle bistand til hvert partnerland bør rådgivningsproceduren finde anvendelse på vedtagelsen af MOU'et med Montenegro, mens undersøgelsesproceduren bør finde anvendelse på vedtagelsen af MOU'et med de øvrige partnerlande, der er dækket af afgørelsen, og tilsvarende på enhver reduktion, suspendering eller annullering af denne bistand.

(20) Målet for denne afgørelse, nemlig at støtte økonomierne i partnerlande, der i øjeblikket står over for en svag og hurtigt forværrende betalingsbalance og finanspolitisk situation, hvor økonomien bevæger sig mod recession, som følge af covid-19-pandemien, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne afgørelse ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(21) I betragtning af de ekstraordinære omstændigheder som følge af covid-19-pandemien og den dermed forbundne folkesundhedskrise bør der ske fravigelse af den periode på otte uger, der er omhandlet i artikel 4 i protokol nr. 1 om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til TEU, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab.

(22) Denne afgørelse bør træde i kraft så hurtigt som muligt dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Unionen stiller makrofinansiel bistand (»Unionens makrofinansielle bistand«) til rådighed for Albanien, Bosnien-Hercegovina, Georgien, Det Hashemitiske Kongerige Jordan, Kosovo, Republikken Moldova, Montenegro, Republikken Nordmakedonien, Republikken Tunesien og Ukraine (»partnerlandene«) op til et maksimalt samlet beløb på 3 mia. EUR med henblik på at støtte partnerlandenes økonomiske stabilisering og en omfattende reformdagsorden. Bistanden skal bidrage til at dække partnerlandenes presserende betalingsbalancebehov som angivet i det program, der støttes af IMF, og fordeles således:

a) 180 mio. EUR til Republikken Albanien

b) 250 mio. EUR til Bosnien-Hercegovina

c) 150 mio. EUR til Georgien

d) 200 mio. EUR til Det Hashemitiske Kongerige Jordan

e) 100 mio. EUR til Kosovo

f) 100 mio. EUR til Republikken Moldova

g) 60 mio. EUR til Montenegro

h) 160 mio. EUR til Republikken Nordmakedonien

i) 600 mio. EUR til Republikken Tunesien

j) 1,2 mia. EUR til Ukraine.

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

2. Hele Unionens makrofinansielle bistand ydes til hvert partnerland i form af lån. Kommissionen bemyndiges til på vegne af Unionen at låne de nødvendige midler på kapitalmarkederne eller fra finansielle institutioner og genudlåne dem til partnerlandet. Lånene skal have en gennemsnitlig løbetid på højst 15 år.

3. Frigivelsen af Unionens makrofinansielle bistand forvaltes af Kommissionen på en måde, der er i overensstemmelse med de aftaler eller overenskomster, som er indgået mellem IMF og partnerlandet. Kommissionen underretter regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen i Unionens makrofinansielle bistand, herunder udbetalingen heraf, og forsyner rettidigt disse institutioner med den relevante dokumentation.

4. Unionens makrofinansielle bistand stilles til rådighed i en periode på 12 måneder regnet fra den første dag efter ikrafttrædelsen af det MOU, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1.

5. Sker der i løbet af den periode, hvor Unionens makrofinansielle bistand udbetales, et afgørende fald i et partnerlands finansieringsbehov i forhold til de oprindelige prognoser, nedsætter Kommissionen i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, størrelsen af bistanden, suspenderer eller annullerer den.

Artikel 2

1. Det er en forudsætning for tildeling af Unionens makrofinansielle bistand, at partnerlandet respekterer effektive demokratiske mekanismer, herunder et parlamentarisk flerpartisystem, og retsstatsprincippet, og at det sikrer respekt for menneskerettighederne.

2. Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten kontrollerer, at forudsætningen fastsat i stk. 1 overholdes i hele den periode, hvor Unionen yder makrofinansiel bistand.

3. Stk. 1 og 2 anvendes i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2010/427/EU ([3]).

Artikel 3

1. Kommissionen aftaler i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, med hvert partnerlands myndigheder klart definerede økonomisk-politiske og finansielle betingelser, der fokuserer på strukturreformer og sunde offentlige finanser, som Unionens makrofinansielle bistand skal være underlagt. Disse økonomisk-politiske og finansielle betingelser fastlægges i et MOU, som skal omfatte en tidsramme for betingelsernes opfyldelse. De økonomisk-politiske og finansielle betingelser i MOU'et skal være i overensstemmelse med de aftaler eller overenskomster, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, herunder de makroøkonomiske tilpasnings- og strukturreformprogrammer, som partnerlandet gennemfører med støtte fra IMF.

2. Betingelserne omhandlet i stk. 1 har navnlig til formål at styrke effektiviteten, gennemsigtigheden og ansvarligheden af systemerne til forvaltning af offentlige finanser i partnerlandene, herunder for anvendelsen af Unionens makrofinansielle bistand. Fremskridt med hensyn til gensidig markedsåbning, udvikling af regelbaseret og fair handel samt andre prioriteringer i sammenhæng med Unionens udenrigspolitik skal også tages i betragtning ved udformningen af de politiske foranstaltninger. Kommissionen fører regelmæssigt kontrol med de fremskridt, der gøres i retning af disse mål.

3. De detaljerede finansielle betingelser for Unionens makrofinansielle bistand fastlægges i en låneaftale, der indgås mellem Kommissionen og myndighederne i hvert partnerland særskilt (»låneaftalen«).

4. Kommissionen kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne omhandlet i artikel 4, stk. 3, fortsat er opfyldt, herunder om partnerlandets økonomiske politik er i overensstemmelse med målene for Unionens makrofinansielle bistand. I den forbindelse arbejder Kommissionen tæt sammen med IMF og Verdensbanken og, hvor det er nødvendigt, med Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 4

1. Med forbehold af de betingelser, der er omhandlet i stk. 3, stiller Kommissionen Unionens makrofinansielle bistand til rådighed i to lånerater. Hver af disse raters størrelse fastsættes i MOU'et.

([3]) Rådets afgørelse 2010/427/EU af 26. juli 2010 om, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere (EUT L 201 af 3.8.2010, s. 30).

2. Unionens makrofinansielle bistand finansieres om nødvendigt i overensstemmelse med Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 480/2009 ([4]).

3. Kommissionen frigiver raterne, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) forudsætningen fastsat i artikel 2

b) en kontinuerlig tilfredsstillende gennemførelse af en ikkeforebyggende IMF-låneaftale

c) en tilfredsstillende gennemførelse af de økonomisk-politiske og finansielle betingelser i MOU'et.

Anden rate frigives i princippet ikke tidligere end tre måneder efter frigivelsen af første rate.

4. Såfremt de i stk. 3, første afsnit, omhandlede betingelser ikke er opfyldt, suspenderer eller annullerer Kommissionen midlertidigt udbetalingen af Unionens makrofinansielle bistand. I sådanne tilfælde underretter den Europa-Parlamentet og Rådet om årsagerne til suspenderingen eller annulleringen.

5. Unionens makrofinansielle bistand udbetales til partnerlandets centralbank. Under iagttagelse af de bestemmelser, der aftales i MOU'et, herunder en bekræftelse af de resterende budgetfinansieringsbehov, kan Unionens midler udbetales til finansministeriet som den endelige modtager.

Artikel 5

1. De låntagnings- og långivningstransaktioner, der vedrører Unionens makrofinansielle bistand, gennemføres i euro med samme valørdato og må for Unionen ikke indebære nogen ændring af forfaldsdatoen eller udsætte den for nogen valutakurs- eller renterisici eller nogen anden kommerciel risiko.

2. Tillader omstændighederne det, og anmoder partnerlandet herom, kan Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der i lånebetingelserne indføjes en klausul om førtidig tilbagebetaling, og at betingelserne for låntagningstransaktionerne indeholder en tilsvarende klausul.

3. Tillader omstændighederne en forbedring af rentesatsen på lånet, og anmoder partnerlandet herom, kan Kommissionen beslutte at refinansiere hele eller en del af sin oprindelige låntagning eller omlægge de tilsvarende finansielle betingelser. Refinansierings- eller omlægningstransaktioner gennemføres i overensstemmelse med stk. 1 og 4 og må ikke resultere i en forlængelse af løbetiden for de pågældende lån eller i en forhøjelse af restgælden på datoen for refinansieringen eller omlægningen.

4. Alle Unionens omkostninger relateret til låntagnings- og långivningstransaktioner i medfør af denne afgørelse afholdes af partnerlandet.

5. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om enhver udvikling i de transaktioner, der er omhandlet i stk. 2 og 3.

Artikel 6

1. Unionens makrofinansielle bistand gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([5]).

2. Unionens makrofinansielle bistand gennemføres ved direkte forvaltning.

3. Låneaftalen skal indeholde bestemmelser, som:

a) sikrer, at partnerlandet regelmæssigt kontrollerer, at midler modtaget fra Unionens almindelige budget er blevet anvendt efter hensigten, træffer passende foranstaltninger til at forhindre uregelmæssigheder og svig og om nødvendigt tager retlige skridt til at tilbagesøge samtlige midler udbetalt i henhold til denne afgørelse, der er genstand for misbrug

([4]) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 480/2009 af 25. maj 2009 om oprettelse af en garantifond for aktioner i forhold til tredjeland (EUT L 145 af 10.6.2009, s. 10).

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

b) sikrer beskyttelsen af Unionens finansielle interesser og navnlig fastlægger specifikke foranstaltninger til at forhindre og bekæmpe svig, korruption og andre uregelmæssigheder, der kan påvirke Unionens makrofinansielle bistand, jf. Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 ([6]) og (Euratom, EF) nr. 2185/96 ([7]) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ([8]) og, for de medlemsstater, der deltager i det forstærkede samarbejde om Den Europæiske Anklagemyndighed, Rådets forordning (EU) 2017/1939 ([9]). Med henblik herpå bemyndiges Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) udtrykkeligt til at foretage undersøgelser, herunder kontrol på stedet, herunder digitale kriminaltekniske foranstaltninger og interviews

c) udtrykkeligt bemyndiger Kommissionen eller dens repræsentanter til at foretage kontrol, herunder kontrol på stedet

d) udtrykkeligt bemyndiger Kommissionen og Revisionsretten til at foretage revision i og efter rådighedsperioden for Unionens makrofinansielle bistand, herunder dokumentrevision og revision på stedet, såsom operationelle vurderinger

e) sikrer, at Unionen har ret til førtidig tilbagebetaling af lånet, hvis det er blevet konstateret, at partnerlandet i forbindelse med forvaltningen af Unionens makrofinansielle bistand har været involveret i svig eller korruption eller andre illegale aktiviteter, som skader Unionens finansielle interesser, og

f) sikrer, at alle Unionens omkostninger relateret til låntagnings- og långivningstransaktioner i medfør af denne afgørelse afholdes af partnerlandet.

4. Inden gennemførelsen af Unionens makrofinansielle bistand undersøger Kommissionen ved hjælp af en operationel vurdering, om partnerlandet råder over forsvarlige finansielle ordninger, administrative procedurer og de interne og eksterne kontrolmekanismer, der er relevante for denne bistand.

Artikel 7

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse på Unionens makrofinansielle bistand til Montenegro, mens artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse på Unionens makrofinansielle bistand til de øvrige partnerlande, der er dækket af denne afgørelse.

Artikel 8

1. Senest den 30. juni hvert år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af denne afgørelse i det foregående år, herunder en evaluering af denne gennemførelse. I rapporten:

a) gennemgås de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af Unionens makrofinansielle bistand

b) vurderes partnerlandenes økonomiske situation og udsigter samt fremskridt med at gennemføre de i artikel 3, stk. 1, omhandlede politiske foranstaltninger

c) redegøres der for forbindelsen mellem de økonomisk-politiske betingelser, der er fastlagt i MOU'et, partnerlandenes aktuelle økonomiske og finanspolitiske situation og Kommissionens afgørelser om frigivelse af raterne af Unionens makrofinansielle bistand.

2. Senest to år efter udløbet af den rådighedsperiode, der er omhandlet i artikel 1, stk. 4, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evalueringsrapport, som vurderer resultaterne og effektiviteten af Unionens gennemførte makrofinansielle bistand, og i hvilket omfang den har bidraget til bistandens mål.

([6]) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1).

([7]) Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

([9]) Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«) (EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1).

Artikel 9

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. maj 2020.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
D. M. SASSOLI	A. METELKO-ZGOMBIĆ
Formand	*Formand*